

Όταν το Ισραήλ φοβάται, η Ουάσιγκτον επιτίθεται!

Του IGNACIO RAMONET

τις όμορφες λευκόφρους της Τεχεράνης, φρασμένες από το υπέστευτο υποταλμύρισμα, δεν διακρίνουμε στους περιστατικούς καμία αγωνία για επιβεβαιωμένη στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ, οι οποίες, ήδη παρούσες στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, βρίσκονται πλέον στις πόρτες του Ιράν. Καμία ανησυχία και στα αεροδρόμια, όπου τα μέτρα ασφαλείας, συγχρονισμένα με αυτά που ισχύουν στην Ευρώπη και την Αμερική, μοιάζουν γελιαία χαλαρά.

Αλλά, ούτε και τα τοπικά μέσα ενημέρωσης συνδραμίζουν την κατάσταση. Αφιερώνουν τα πρωτοσέλιδά τους σε άλλα θέματα: το ταξίδι του προέδρου Χαταμί στην Αφρική, τη δίκη του Τσαρλς Γκρέινερ, του «φασαντού» των Αμπερ Γκράμπιτς, τις ιρακινές εκλογές.

Πίσω, όμως, από την εμφανιζόμενη ηρεμία, υποδύσκει ανησυχία. Έτσι ο τύπος βιάστηκε να ανταποκριθεί, την επομένη της δημοσίευσής της στο «New Yorker», την έρευνα του Σέιμουρ Χερς «The Coming War»⁽¹⁾.

Στο άρθρο του, ο δημοσιογράφος βεβαιώνει ότι μετά το Ιράκ, ο «στόχος» ενάντια στην τρομοκρατία θα συνεχιστεί με επίθεση εναντίον της Τεχεράνης. Υποστηρίζει, μάλιστα, ότι ο Τζορτζ Μπους, με τις συμβουλές των «πολιτών του Πεντάγωνα» (Ντόναλντ Ράμφορντ, Πολ Γουόλφωιτς και Ντάνιελς Φρέντ), επέτρεψε τη διεξαγωγή μυστικών αποστολών στο εσωτερικό του Ιράν.

Εμφανειακή ηρεμία

Με τη βοήθεια πληροφοριών που έδωσαν το Ισραήλ και το Πακιστάν, οι κομάντος φράζονταν, από τον Ιούλιο του 2004, να βρουν πληροφορίες για περισσότερους από τριάντα έξι στόχους, που έχουν σχέση με τα πυρηνικά, χημικά και βιολογικά προγράμματα του Ιράν. Επιδόσεις ακριβείας των ειδικών δυνάμεων είναι πιθανόν να πραγματοποιηθούν σύντομα.

Το Πεντάγωνο δεν διέφυσσε την πληροφορία. Και ο πρόεδρος Μπους, τον οποίο το NBC ρώτησε εάν αποκλείει το ενδεχόμενο στρατιωτικής δράσης ενάντια στο Ιράκ, απάντησε απειλητικά: «Ελπίζω ότι θα κλείσουμε το θέμα διά της διπλωματικής οδού, αλλά δεν αποκλείω τίποτα».

Κυβερνητικοί ή αντιπολιτευόμενοι, οι συνομιλητές που συναντάμε στην Τεχεράνη παρεκκλίνουν ήρεμοι: «Πάνε τώρα είκοσι πέντε χρό-

νια που οι ΗΠΑ έχουν βάλει το Ιράν στο στόχαστρό τους. Από το 1995, η Ουάσιγκτον επέβαλε εμπόριο εμπόργκο ενάντια στο Ιράν, το οποίο χειροτέρεψε με τον νόμο Αράτολ⁽²⁾, λέει, για παράδειγμα, ο καθηγητής Κασάνι, μετριοπαθής αντιπολιτευόμενος, πρώην υποπρόεδρος για την προεδρία της Δημοκρατίας.

«Κατάπιν, ο Μπους μιάς τοποθέτησε ανάμεσα στις χώρες του "αξιο- να τον κακού", και η νέα υπουργός εξωτερικών, Κοντολίζα Ράις, όρισε το Ιράν ως μία από τις "προερχο- ρημένες θέσεις της τυραννίας" στον κόσμο. Είμαστε συνθησιμένοι στην εχθρότητά τους. Η υπόθεση των πυρηνικών είναι απλώς ένα καινούργιο πρόσχημα».

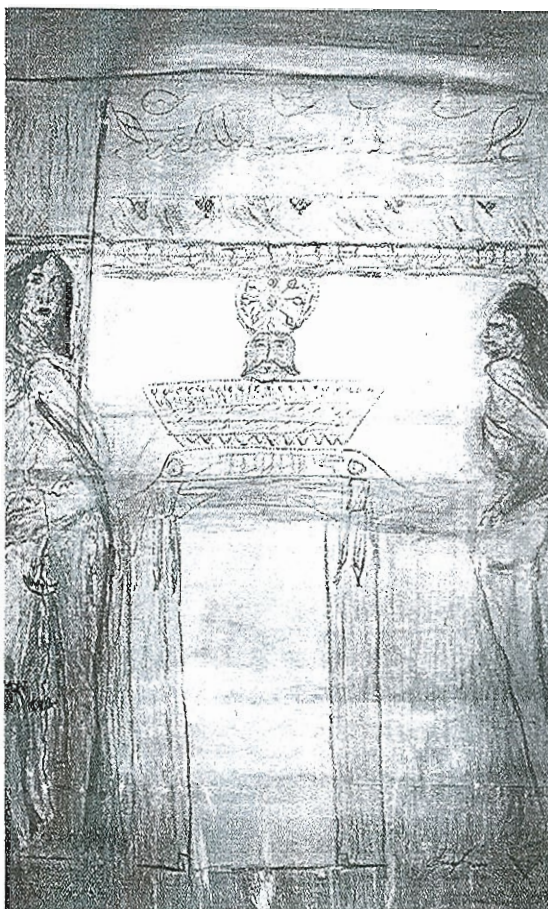
Η συμφωνία της Τεχεράνης

Ο ιρακινός υπουργός Αμυνας, Αλί Σαϊνχανί, είναι κατηγορηματικός: «Είμαστε σε θέση να επιβεβαιώσουμε ότι διαθέτουμε τέτοια δύναμη, που καμία χώρα δεν έχει συμφέρον να μας επιτεθεί», δήλωσε σε απάντηση των απειλών της. «Κανένας από τους αντιπάλους μας δεν γνωρίζει με ακρίβεια τη στρατιωτική μας ισχύ, ούτε την ικανότητά μας να εφαρμόζουμε πρωτότυπες στρατηγικές. Διαθέτουμε εξοπλισμό που μας προσφέρει πολύ μεγάλη δύναμη αποτροπής»⁽³⁾.

Το Ιράν διαβεβαίωνε πάντα ότι το πυρηνικό του πρόγραμμα είναι ειρηνικό και εντός του πλαισίου της Σύμβασης για τη μη διάδοση των πυρηνικών όπλων, την οποία έχει υπογράψει η Τεχεράνη⁽⁴⁾.

Τον Νοέμβριο του 2004, δεσμεύτηκε να σταματήσει τον εμπλουτισμό του ουρανίου, έπειτα από διαπραγματεύσεις με τη Βρετανία, τη Γερμανία και τη Γαλλία, τρεις δυνάμεις που ενθάρρυναν, αυτή τη φορά, σε μία κοινή διπλωματική προσπάθεια για να πείσουν την Τεχεράνη να εγκαταλείψει οριστικά κάθε στρατιωτική πυρηνική φιλοδοξία και να απορρίψει μια κλιμάκωση, όμοια με εκείνη που οδήγησε στην επέμβαση στο Ιράκ, τον Μάρτιο του 2003 (5).

Όμως το Ισραήλ είναι πεπεισμένο ότι το ιρακινό πυρηνικό πρόγραμμα σύντομα θα φτάσει στο σημείο απ' όπου δεν θα υπάρξει επιστροφή. «Αν δεν γίνει τίποτα, το Ιράν θα μπορεί να παράγει εμπλουτισμένο ουράνιο σε έξι μήνες, κάτι που θα τον επιτρέψει να κατασκευάσει την πρώτη ατομική του βόμβα μέχρι το 2008», δήλωσε ο στρατηγός Ααρόν Ζεβί, αρχηγός των ισραηλινών υπηρεσιών στρατιωτικών πληροφοριών, στις 12 Ια-

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΗΡΟΣ

νουαρίου 2005. Υπογράμμισε, επι-
σης, ότι το Ιράν διαθέτει ήδη έναν
πίρακτο, τον Σιχάμτ-3, ακτίνας
βολής 1.300 χιλμ., «ικανό να πληξεί

την καρδιά του Ισραήλ».

Καθώς το Ιράν προετοιμάζεται για τις προεδρικές εκλογές τον ερχόμενο Ιούνιο -στις οποίες ο εφοριστής Μοχάμεντ Χαταμί, που ολοκληρώνει τη δεύτερη θητεία του, δεν μπορεί να θέσει υποψηφιότητα- οι απειλές έρχονται σε πολύ κακή στιγμή.

Ο φόβος της αντιπολίτευσης

Σύμφωνα με την αντιπολίτευση, είναι πιθανόν, παράδοξως, να ενισχύσουν το κοιρασμένο ισλαμικό καθεστώς: «Οι υπερβολές του ριζοσπαστικού ισλάμ προκάλεσαν αντίδραση στο λαό, κυρίως στις γυναίκες που ζητούν περισσότερη δημοκρατία», εξηγεί ένας «ακρόα» δημοσιογράφος.

«Οι περισσότεροι Ιρανοί είδαν με συμπάθεια τις αμερικανικές επεμβάσεις στο Αφγανιστάν τον Ταλίμπαν και το Ιράκ του Σάταμ Χουσέιν, γιατί ξεφορτωθήκαμε δύο καθεστώτα ιδιαίτερα εχθρικά απέναντί μας. Όμως, οι τωρινές απειλές της Ουάσιγκτον και του Ισραήλ είναι προς όφελος των πιο συντηρητικών ρευμάτων και προάγουν προς την προεδρία τους πιο αντιμεταρρυθμιστές υποψηφίους. Για τους ιρακινούς δημοκράτες, πρόκειται για καταστροφή».

1. «Iran News», Τεχεράνη, 18 Ιανουαρίου 2005.

2. Ο νόμος Αυστο, που ψηφίστηκε στις 5 Αυγούστου 1996, επιβάλλει ότι «μια εταιρεία, ακόμη και μη αμερικανική, η οποία θα κριθεί ένοχη επενδύσεων πάνω από 40 εκατ. δολάρια στο Ιράν, θα υποστεί κυρώσεις».

3. «Tehran Times», Τεχεράνη, 18 Ιανουαρίου 2005.

4. Δύο σύμβουλοι των ΗΠΑ στην περιοχή, το Πακιστάν και το Ισραήλ, δεν υπέγραψαν ποτέ και διαθέτουν σωματική βόμβα. Η Ουάσιγκτον δεν τους επιβάλλει καμία κύρωση.

5. Bl. Walid Charara, «Στο Ιράν σπίνουν τις κλίσεις, στο Ιράν ετοιμάζουν θρόνους», «Le Monde diplomatique», «ΚΕ», 1 Ιανουαρίου 2005.

Εγώ και η «Le Monde Diplomatique»

Του JACQUES DERRIDA

φιλόσοφος και συγγραφέας Ζακ Ντεριντά, που απεβίωσε στις 9 Οκτωβρίου 2004, επικέντρωνε πάντοτε τη σκέψη του στα σύγχρονα προβλήματα, με αποτέλεσμα να έχει δεχθεί πλήθος από κριτικές. Η ανάμειξή του στον δημόσιο χώρο τον οδήγησε, στις 8 Μαΐου 2004, στη σκηνή του Παλέ ντε Σπορ, στο Παρίσι, όπου η *Le Monde diplomatique* γιόρταζε τα 50 χρόνια της, με τη συμμετοχή διανοούμενων και ακτιβιστών από όλες τις ηπείρους. Ακολούθησε το κείμενο που έγραψε γι' αυτήν την ιδιαίτερη περίπτωση, το οποίο είναι αναμφίβολα μία από τις τελευταίες δημόσιες παρεμβάσεις του στη Γαλλία.

Το Παρίσι, στη Γαλλία, μιλάνε τη γλώσσα του, και η Γαλλία είναι στην Ευρώπη. Άραγε, οι χώροι που δέχονται συνειδητά να φέρουν αυτό το όνομα, οι χώροι όπου προβάλλονται και διαχέονται ένας δημόσιος

λόγος και μια πολιτική ευθύνη με μια σχετική ελευθερία, μπορούν να καταστούν, χωρίς αλαζονεία, παύλογοι και αναγκαστικά, οι επόμενοι που να αναπληρώσει η σκέψη, η δράση και η ακτινοβολία μιας ενλλακτικής παγκοσμιοποίησης που θα είναι άξια του ονόματός της; Σ' αυτό το ερώτημα, η πρόσβλεψη αλλά και η ελπίδα μου είναι «ναι». Από το «ναι» θα προσπαθήσω να τεκμηριώσω.

Ως πιστός φίλος και ευγνώμων αναγνώστης της *Monde diplomatique*, θα ήθελα να αποδώσω φόρο τιμής σ' αυτό που πιστεύω για την πιο αξιολογική εφημερίδα, δημοσιογραφική περιπέτεια και φιλοδοξία του τελευταίου μισού αιώνα, δηλαδή ολόκληρης της ζωής μου ως ενήλικου και πολίτη. Κι αυτό δεν ισχύει μόνο για τη Γαλλία, το Παρίσι και την Ευρώπη. Στη διάρκεια των τελευταίων πενήντα χρόνων, τα οποία έχουν παρέλθει με αναπόσπαστο και ανεπίτρεπτο τρόπο, η

Η κληρονομιά τ

Συνέχεια από τη σελ. 39

Le Monde diplomatique αποτελούσε, κατά τη γνώμη μου, περισσότερο μια έντιμη και θαρραλέα εφημερίδα, παρέχοντας πλήρη και λεπτομερή ενημέρωση, η οποία συχνά ήταν δυσεύρετη αλλού, παρά ένα δημοσιογραφικό πρότυπο, κληρονομιά του λαμπρού παρελθόντος. Ταυτόχρονα, με τον ίδιο δυναμισμό, προέβαλε μια έκκληση και μια επιταγή για το μέλλον.

Για το μέλλον του κόσμου, το μέλλον της Γαλλίας και της Ευρώπης, βέβαια, αλλά και ευρύτερα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η υπενθύμιση, το ρεπορτάζ, η ανάλυση των γεγονότων χωρίς υποχωρήσεις και «μιομύερα» ήταν για την εφημερίδα ο κανόνας αλλά, την ίδια στιγμή, προέβαλλαν η έκκληση να κάνουμε αυτό που δεν έχει γίνει και άρα πρέπει να γίνει. Η έκκληση να βεβαιώσουμε, να επιβεβαιώσουμε, να εκτιμήσουμε, να αποφασίσουμε. Κατά συνέπεια, δεν θα ήθελα να χαρακτηίσω μόνο το παρελθόν αυτής της μεγάλης εφημερίδας, αλλά και αυτό που μας ζητάει, αυτό που απαιτεί από εμάς και από τον κόσμο για το μέλλον. Γι' αυτό, αυτά τα λιγοστά λόγια δεν θα είναι μόνο ένας χαρακτηρισμός ή ένας φόρος τιμής, αλλά και μια ευχή για το μέλλον.

Οι θεμελιώδεις αρχές

Ξαναδιαβάσα, στο πρώτο τεύχος του Μαΐου του 1954, την «Επιστολή στους αναγνώστες μας», την οποία υπέγραφε η συντακτική ομάδα της νέας εφημερίδας και, βέβαια, όλα όσα μας άγγιξε να υποθέσουμε η γραφίδα του ίδιου του Ιγνατίου Μπερ-Μερί.

Ομως, διαβάζοντας αυτήν τη ληξιαρχική πράξη γέννησης, σκεφτόμουν ότι αν μια μέρα γραφόταν μια αναλυτική και απαιτητική ιστορία αυτού του μισού αιώνα της *Monde diplomatique* - ένα έργο τεράστιο και απαραίτητο για τους ιστορικούς του μέλλοντος -, θα διαπιστώναμε τη διατήρηση μιας ορισμένης αφοσίωσης στη θεμελιώδη αποστολή που είχε οριστεί από την αρχή. Βέβαια,

αυτό έγινε εφικτό μέσα από πολλές διαφοροποιήσεις και αλλαγές πλεύσης, οι οποίες, μερικές φορές, ήταν τολμηρές, ή ακόμη και παραινδυνεμένες και αμφισβητούμενες - κάτι που, ευτυχώς, εξακολουθεί να συμβαίνει μεταξύ των φύλων της εφημερίδας. Αυτή η αφοσίωση όμως διατηρήθηκε σε όλες τις συντακτικές ομάδες και τις διαδοχικές διοικήσεις.

Αυτό που άλλαξε, και το οποίο δεν μπορεί να αμφισβητήσει κανείς, είναι ο κόσμος, όχι η εφημερίδα («*Le Monde*» στα γαλλικά σημαίνει «ο κόσμος»), αλλά το μεγάλο συνώνυμό της, η ήτση αναφοράς της, ο ίδιος ο κόσμος. Ο κόσμος συνταράχθηκε, θρυμματίστηκε και ανασυντέθηκε, αφού υπέστη κάθε είδους κλονισμό. Οι έννοιες και οι μορφές αυτού που μέχρι χθες αποκαλούσαμε «κόσμο της διπλωματίας» ανατράπηκαν ριζικά, αλλά η *Le Monde diplomatique* δεν παρέκκλινε από τις θεμελιώδεις αρχές της, τουλάχιστον όσον αφορά την ουσία. Ωστόσο, επηρεάστηκε από την εναλλακτική παγκοσμιοποίηση.

Ξαναδιαβάζοντας, μετά από την «Επιστολή στους αναγνώστες μας» του Μπερ-Μερί, το εκδοτικό σημείωμα «Αντιστάσεις» που υπογράφει ο Ιγνατίου Ραμονέ εκ μέρους της εφημερίδας, στο τεύχος του Μαΐου του 2004, διαπίστωσα ότι δεν είναι μόνο ένα πλοίο, μεστό, ακόμη και εξαντλητικό κείμενο, παρά τα λιτά τριάντα έξι «όχι» του και τα δεκαοχτώ «ναι» του - αν μάλιστα σιτιστά, τα «όχι» είναι διπλάσια από τα «ναι», αλλά και μια «έκκληση να αντισταθούμε».

Προσυπογράφω τόσο τα τριάντα έξι «όχι» όσο και τα δεκαοχτώ

«ναι». Αυτό το κείμενο δεν αποτελεί για μένα μόνο ένα δελόλογο, αλλά και ένα είδος ιερών εντολών, το πιστεύω ή την ομολογία πίστης για την ηθική, το δίκαιο και τη δικαιοσύνη, για την πολιτική της εποχής μας και για το μέλλον του κόσμου μας.

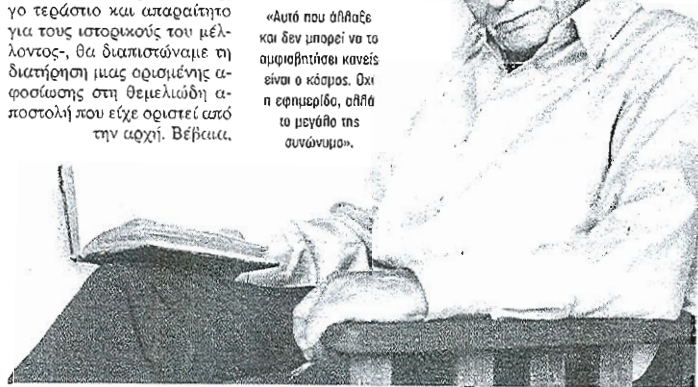
Παρακάτω, θα εξηγήσω γιατί, αυτή τη γιορτινή μέρα, θα μτω στον πειρασμό να ενοήσω, λόγω της σημερινής πολιτικής αναγκαιότητας, τουλάχιστον το ένα από αυτά τα «ναι». Εγώ που, ως μου επιτραπεί να πω, δήλωσα κάποτε την παλαιά αγάπη μου για τη λέξη «αντίσταση», φράσσοντας στο σημείο να την επλέξω ως τίτλο βιβλίου, και μάλιστα στον πληθυντικό...

Οι νέες συλλογικότητες

Εγώ που, πριν από δεκαετίες, και συγκεκριμένα στο βιβλίο *Φαντασμάτα του Μαΐ του 1993*, ή στο *Κοσμοπολίτες όλων των χωρών, ακόμη μη προσπαθείτε*, το 1997, καθώς και σε πολλά άλλα κείμενα δεν αποδοκίμασα τον κοσμοπολιτισμό των πολιτών του κόσμου, εναντίον του οποίου δεν έχω τίποτα, το αντίθετο μάλλον, αν και εξακολουθώ να ανήκει σε μια εποχή τη πολιτικής θεολογίας της ριζοχίας και του γεωγραφικού κράτους... Εγώ που επικρίνα την καταχρηστική «εργαλειική» χρήση, την ιδεολογική και οικονομική μεταστροφή του όρου «παγκοσμιοποίηση», δηλαδή για τη ακριβεία την ενδιάμεση σημα αφορού... Εγώ που, τότε υπεραισιόστικα μια νέα διήνη, την οποία, μετά τη

καταγγελία όλων των δεινών σ' οποία πρέπει αντισταθούμε, όριζα ναλικά «όχι» μό μια

«Αυτό που ήθελες και δεν μπορεί να το αμφισβητήσει κανείς είναι ο κόσμος. Όχι η εφημερίδα, αλλά το μεγάλο της σύνθημα».

hot.diamonds
STERLING SILVER AND DIAMONDS

Love is in the air

To hot diamonds γιορδίζον τον Άγιο Βαλεντίνο με μια σειρά από πανέμορφα κοσμήματα,

με την κορδία ένα ερωτικό σύμβολο, να κυριάρχει σε μενταγιόν, σκουλαρίκια και βραχιόλια. Αισθηματικά ασήμια, σε συνδυασμό με μπερδ λαμπερά διαμάντια... για να ζείτε τη φροιά των έρωτα κάθε μέρο!

DIAMONDS CENTER ☎ 230 964 4080
Α ΣΕ ΕΠΙΧΕΙΡΜΕΝΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΟΛΕΙΑ
ΒΟΥΤΙΚΕ hot diamonds, ΒΕΡΟΙΑ
☎ 23310 72 402, 23310 72 526

Για μια πολιτική, σκεπτόμενη και ηθική Ευρώπη

Συνέντευξη από τη σελ. 41

Πενήντα χρόνια μετά, διαπιστώνω ότι η *Le Monde diplomatique* προφανώς διατηρεί την έδρα της στο Παρίσι και τα γαλλικά παραμένουν κυρίαρχη γλώσσα. Γιατί, παρόλο που η εφημερίδα έχει σε πολύ μεγάλο βαθμό διεθνοποιηθεί και θεωρείται έντυπο θεμελιώδους αναφοράς σ' ολόκληρο τον κόσμο, παρόλο που μεταφράζεται σε πάρα πολλές γλώσσες, ωστόσο, διατηρεί μια σαφή παρίσινη και γαλλική ρίζα, η οποία στην πραγματικότητα είναι ένα αναμφισβήτητο ευρωπαϊκό θεμέλιο.

Η δική μας ευθύνη

Πιστεύω «ή θα ήθελα να πιστεύω» ότι αυτό το χαρακτηριστικό, αντί να αποτελέσει έναν γαλλοκεντρικό ή ευρωκεντρικό περιορισμό, πρόκειται να οδηγήσει σε μια πολιτική ερμηνεία και συνειδητοποίηση, σ' ένα πολιτικό χρέος, το οποίο οφείλουμε να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας. Δεν γνωρίζω καμία χώρα στον κόσμο, καμία ήπειρο, και δεν μπορώ να φανταστώ κανένα άλλο μέρος ό-

που θα μπορούσε να γεννηθεί, να ζήσει και να επιβιώσει μια ανάλογη εφημερίδα, μ' αυτήν την ελευθερία, τις απαιτήσεις και τις αρετές.

Αυτή η διαπίστωση μας υποχρεώνει να αναλάβουμε, στο σημερινό κόσμο και στον κόσμο που προμηνύεται, μια γαλλική και ευρωπαϊκή ευθύνη η οποία είναι αναγκαία, στατική μέσα στο κίνημα της εναλλακτικής παγκοσμιοποίησης και η οποία θα διαχωρίζεται από την αμερικανική ηγεμονία, την ανοδοτική πορεία της Κίνας και την αραβική ή μουσουλμανική θεοκρατία.

Δεν έχω τη ρήμη ευρωπαϊστή φιλοσοφία. Εδώ και σαράντα χρόνια, μάλλον για το αντίθετο με κατηγορούσαν. Όμως, χωρίς ημεδαυοφιλίες και ευρωκεντρικές αξιώσεις, χωρίς τον παγκοσμιο ευρωπαϊκό εθνικισμό, χωρίς, ακόμη, ιδιαίτερη επιποσότητα στη σημερινή Ευρώπη, ή ο' αυτήν που μοιάζει να διαμορφώνεται, πιστεύω ότι πρέπει να α-

γωνιστούμε γι' αυτό που αντιπροσωπεύει αυτό το όνομα σήμερα, διατηρώντας, βέβαια, στη μνήμη μας την κληρονομιά του Διαφωτισμού, αλλά και έχοντας συνείδηση της ενοχής και της ευθύνης για τα ολοκληρωτικά, γενοκτονικά και αποικιοκρατικά εγκλήματα του παρελθόντος.

Πρέπει να αγωνιστούμε, λοιπόν, για να παραμείνει η Ευρώπη αναγκαία κατάσταση στον μελλοντικό κόσμο, για να μην γίνει μόνο μια ενιαία αγορά ή ένα ενιαίο νόμισμα, ένα νεοεθνικιστικό μωσαϊκό, μια νέα ένοπλη δύναμη -αν και, σ' αυτό το σημείο, τείνω να πιστέψω ότι η Ευρώπη χρειάζεται μια στρατιωτική δύναμη και μια εξωτερική πολιτική που θα είναι ικανή να υποστηρίξει έναν διαφοροτικό ΟΗΕ, με έδρα στην Ευρώπη, καθώς και για να έχει στη διάθεσή της τα μέσα να εφαρμόζει τις αποφάσεις της, χωρίς να εξυπηρετεί τα συμφέροντα ή τον μονομερή ομοιομορφισμό της τεχνο-οικονομικο-στρατιωτικής δύναμης των Ηνωμένων Πολιτειών.

Από αυτήν την άποψη, θα υπογραμμίσω και θα υποστηρίξω με θέρη το δέκατο τρίτο «και» των εννιά ερωτήσεων που προτείνει ο Ιγνάσιο Ραμονέ. Ο Ραμονέ λέει «και» σε μια περισσότερο κοινωνική και λιγότερο επιχειρηματική Ευρώπη. Ενα «και» το οποίο, κατά τη γνώμη μου, σημαίνει «και» σε μια Ευρώπη, η οποία, χωρίς να αρκείται να ανταγωνίζεται τις υπερδυνάμεις και χωρίς, γι' αυτό το λόγο, να αφήνει ελεύθερο το πεδίο σ' αυτές, θα καταστεί, τουλάχιστον με βάση το πνεύμα του συντάγματός της και

την πολιτική πρακτική της, ένας μοχλός της εναλλακτικής παγκοσμιοποίησης, το εργαστήριό της, ακόμη και η δύναμή της να επεμβαίνει, για παράδειγμα στο Ιράκ ή στην ισραηλινόπαλαιστινιακή σύγκρουση.

Μια Ευρώπη που θα αποτελεί το παράδειγμα γι' αυτό που μπορεί να είναι η πολιτική, η σκέψη και η ηθική, δηλαδή έννοιες που θα γίνονται αναλλειψτέες ως κοινωνίες της κληρονομιάς του Διαφωτισμού του παρελθόντος και φορείς του Διαφωτισμού του μελλοντικού, μια Ευρώπη ικανή να διακρίνει τα πράγματα με σαφήνεια. Μια Ευρώπη όπου θα μπορούμε να επικρίνουμε την ισραηλινή πολιτική, και κυρίως την πολιτική του Σαρόν και του Μπους, χωρίς να μας κατηγορούν για αντισημιτισμό ή ιουδαϊσμοφοβία.

Είναι το όνειρό μου

Μια Ευρώπη όπου θα μπορούμε να υποστηρίξουμε τις νόμιμες διεκδικήσεις των παλαιστινιακού λαού να ανακτήσει τα δικαιώματά του, τη γη του και ένα κράτος, χωρίς, ωστόσο, να επικροτούμε τις επιθέσεις αυτονομίας και την αντισυμβατική προπαγάνδα, η οποία, στον αραβικό κόσμο, συχνά -πολύ συχνά- τείνει να επιβεβαιώσει το αποτρόπαιο «Πρωτόκολλο των Σοφών της Σιών».

Μια Ευρώπη όπου θα μπορούμε να ανησυχούμε για την εξάρση του αντισημιτισμού και, ταυτόχρονα, της ισλαμοφοβίας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Σαρόν, με την πολιτική του, δεν είναι ο άμεσος υπεύθυνος ή ένοχος για την απαράδεκτη επιστορόφη του αντισημιτισμού στην

Ευρώπη. Όμως, πρέπει να διεκδικήσουμε το δικαίωμα να πιστεύουμε ότι ο Σαρόν δεν είναι αμέτοχος της ευθύνης και ότι, σ' έναν βαθμό, εκμεταλλεύεται το γεγονός καλώντας τους Εβραίους της Ευρώπης να επιστρέψουν στο Ισραήλ.

Μια Ευρώπη, τέλος, όπου θα μπορούμε να αποδοκιμάσουμε τα προγράμματα των Μπους, Τσέν, Γούλφορβιτς, Ράμσφελντ, χωρίς να αγνοήσουμε τις φρικαλεότητες του καθεστώτος του Σαντάμ Χουσεΐν.

Μια Ευρώπη όπου, χωρίς αντιαμερικανισμό, χωρίς αντιπαλαιστινιακή ισλαμοφοβία, θα μπορούμε να σηματοδοτήσουμε με όσους επικρίνουν με θάρρος, και συχνά με μεγαλύτερη σφοδρότητα από εμάς -Αμερικανούς, Ισραηλινούς, Παλαιστίνιους-, τις κινήσεις ή τις κυρίαρχες δυνάμεις της ιδίας της χώρας τους, λέγοντας έτσι «και» σε όλα τα «και» που μόλις υπενθύμισα.

Αυτό είναι το όνειρό μου. Σας ευχαριστώ, όχι μόνο επειδή με βοηθήσατε να κάνω αυτό το όνειρο, να σκεφτώ ότι «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός», όπως λέει ο Ραμονέ, αλλά και γιατί μας δίνετε δύναμη για να κάνουμε τα πάντα, ώστε αυτό ο κόσμος να γίνει πραγματικά εφικτός. Διασκατομήτριά αντρες και γυναίκες σ' ολόκληρο τον κόσμο μοιράζονται αυτό το όνειρο. Μια μέρα, προσπερνώντας αργά, με την οδύνη και τον κόπο που απαιτεί μια γέννα, θα το πραγματοποιήσουν.

(1) Η ομάδα των επτά περισσότερο θεσμικών χωρών, συν τη Ρωσία.

Σ' αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν η ΛΗΝ ΣΑΡΕ και η ΕΥΗ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

LE MONDE
diplomatique

Ιδρυτής: HUBERT BEUVE-MERY
Διευθυντής: IGNACIO RAMONET
21 bis, rue Claude-Bernard, 75242 Paris Cedex 05 Τηλ.: 01-53494901, fax: 01-53494626

Ελληνική έκδοση της LE MONDE diplomatique
Επιμέλεια: ΒΑΛΙΑ ΚΑΪΜΑΚΗ
Επιμέλεια κειμένων: ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΟΛΩΣΗ
E-mail: mondiplom@encl.gr Τηλ.: 2109296430

Απαγορεύεται συγγράμματα με το νόμο η αναδημοσίευση (εν όλω ή εν μέρει) κειμένων χωρίς την έγγραφη συναίνεση του εκδότη.